

NTR
ZATERDAGMATINEE
SERIE HEDENDAAGS 3

16 DECEMBER 2023 14.15-16.25 UUR

Spiegelzaal 13.40-14.05 uur
Frederike Berntsen in gesprek met Rozalie Hirs

LIGETI CENTRAAL

Radio Filharmonisch Orkest

Elena Schwarz dirigent
Carolin Widmann viool

Rozalie Hirs 1965

bron 2023 - wereldpremière
opdrachtwerk NTR ZaterdagMatinee, met financiële ondersteuning van de
Stichting Vrienden van de Matinee - voor symfonieorkest

György Ligeti 1923-2006

Vioolconcert 1989-1992

Praeludium. Vivacissimo luminoso –
Aria, Hoquetus, Choral. Andante con moto –
Intermezzo. Presto fluido –
Passacaglio. Lento intenso –
Appassionato. Agitato molto

PAUZE

Enno Poppe 1969

Hirn 2021 - Nederlandse première
voor 29 blazers en slagwerk

Rued Langgaard 1893-1952 | Hans Abrahamsen 1952

Drie stukken uit Gitanjali-hymnen 1918 | 2020 - Nederlandse première
Tavshedens Hav (De zee van stilte). Stille og taarefyldt (Tranquillo e lacrimoso)
Regnfulde Blade (Bladeren in de regen). Tranquillo malinconico e fluente
Gyldne Strømme (Gouden stromen). Extase, efterhaanden mere og mere
bevæget (Estatico e sempre più mosso)

György Ligeti 1923-2006

Atmosphères 1961
voor groot orkest

Telefoons in de zaal

Geconcentreerd luisteren is voor de meeste Matineebezoekers de ideale manier om van muziek te genieten. Daarom vragen wij u zoveel mogelijk met elkaar rekening te houden, de telefoon op 'stil' te schakelen en geen foto's te maken voordat de muziek is uitgeklonken. Zo wordt ook de radio-uitzending niet verstoord.

BENT U AL VRIEND?

WWW.VRIENDENVANDEMATINEE.NL

Uitzending NPO Klassiek

Dit concert wordt live uitgezonden via NPO Klassiek. U kunt het ook beluisteren via [ZATERDAGMATINEE.NL](https://www.zaterdagmatinee.nl). Het concert, zonder voor- en/of pauzeprogramma, kunt u na enkele dagen terugvinden op dezelfde pagina.

[ZATERDAGMATINEE.NL](https://www.zaterdagmatinee.nl)

Programmaboekjes

Wist u dat u de programmaboekjes vanaf enkele dagen vóór iedere Matinee al kunt lezen op de site? U vindt er ook achtergrondartikelen en nieuws.

[ZATERDAGMATINEE.NL](https://www.zaterdagmatinee.nl)

De ZaterdagMatinee op social media

Via Facebook, X-Twitter en Instagram houdt de Matinee u op de hoogte van het laatste nieuws rond de concerten.

Volg ons, en praat mee!

ntrzaterdagmatinee

@zaterdagmatinee

@ntrzaterdagmatinee

63e seizoen 16 december 2023

LIGETI CENTRAAL

Honderd jaar na zijn geboorte blijft György Ligeti een baken voor veel componisten wereldwijd. De Hongaarse componist koesterde de traditie, maar verkende voortdurend nieuwe paden, waarbij trouw aan zichzelf en afkeer van dogma's en systemen hem als artistiek kompas dienden. Met een unieke mengeling van klankgevoel, experimenteerdrijf en openheid naar andere culturen liet hij een veelzijdig oeuvre na dat zowel de leek als de door de wol geleverde luisteraar kan bekoren.

Twee composities van Ligeti staan vanmiddag op het programma: het *Vioolconcert* uit 1989-1993, een gelaagd werk waarin de rijpe componist voor de zoveelste keer zijn horizon verbreedt, en *Atmosphères* uit 1961, een extreem polyfoon orkestwerk dat Ligeti's definitieve doorbraak in het Westen betekende na zijn vertrek uit Hongarije vijf jaar eerder.

Daaromheen klinken werken van twee hedendaagse componisten die allebei door Ligeti beïnvloed zijn: een wereldpremière van de Nederlandse Rozalie Hirs, die met Ligeti bevriend was en hem als haar 'muzikale oom' beschouwt, en een Nederlandse première van de Duitser Enno Poppe, die sinds zijn tienerjaren inspiratie vindt in Ligeti's nieuwsgierigheid en precisie.

Hiermee vergeleken lijkt de laatromantische componist Rued Langgaard (1893-1952) uit de toon te vallen, althans in chronologische zin. Toch maakte een partituur van dit Deense buitenbeentje ooit diepe indruk op Ligeti. Langgaards landgenoot Hans Abrahamsen orkestreerde drie van diens pianostukken die werden geïnspireerd door de poëzie van Tagore. Abrahamson, die zelf vorig jaar in de NTR ZaterdagMatinee triomfeerde met een reprise van zijn liedcyclus *Let Me Tell You* en de Nederlandse première van de opera *The Snow Queen*, beschouwt Ligeti als een belangrijke mentor.

Ligeti, Hirs en Poppe delen een fascinatie voor de klank zelf. Ze zijn alle drie losjes verbonden met de zogenaamde spectrale muziek, een stroming die een halve eeuw geleden in Parijs ontstond en waarbij de klank zelf – in dit geval het harmonische spectrum van elk afzonderlijk muzikaal geluid – als

zaterdag 23 december, 13.30-ca 16.20 uur

[CONCERTGEBOUW.NL/MATINEE](https://www.concertgebouw.nl/matinee)

MENDELSSOHN'S ELIAS – AUTHENTIEK ÉN MODERN

Pygmalion

Raphaël Pichon dirigent

Stéphane Degout bariton, Siobhan Stagg sopraan, Ema Nikolovska alt, Thomas Atkins tenor, Julie Roset sopraan

Mendelssohn Elias

Raphaël Pichon en zijn op 'historisch verantwoorde' instrumenten spelende ensemble Pygmalion storten zich vol overgave op het romantische repertoire. Nu: Mendelssohn's oratorium *Elias*.

Podium Klassiek 17 december

Floris Kortie ontvangt schrijfster Lisa Weeda, theatermaker Steef de Jong, huispianist Valentina Tóth, oedist Jawa Manla, Pynarello, en Dekoor Close Harmony.

ZONDAG 17 APRIL, NPO 2, 18.15-19.15 UUR

[PODIUMKLASSIEK.NL](https://www.podiumklassiek.nl)

uitgangspunt dient. Ligeti was nooit een spectralist, maar inspireerde de drie grondleggers, Gérard Grisey, Tristan Murail en Hugues Dufourt. Hirs beschouwt zichzelf als een post-spectralist, terwijl Poppe grote bewondering heeft voor deze stroming maar op andere grondslagen zijn eigen harmonisch systeem heeft ontwikkeld.

Hirs: bron

Rozalie Hirs onderzoekt in woord en klank de adem van het leven. Als componist en dichter – vorige maand werd ze met de Jan Campert-prijs van de Gemeente Den Haag onderscheiden – streeft ze ernaar, haar waarneming in organische structuren om te zetten. Haar werk is tegelijk meditatief, intuïtief en uiterst geconstrueerd, al benadrukt ze dat de rekentechnieken die ze voor de toonhoogtes gebruikt uitsluitend als gereedschap dienen. Ze beschouwt een geslaagd muziekstuk als een helend en verrassend geheel waarin de luisteraar zichzelf kan zijn én een transformatie kan ondergaan. Misschien past de titel *bron* niet alleen bij haar gloednieuwe orkestwerk, maar ook bij haar benadering als kunstenaar.

Twee componisten van wie Rozalie Hirs veel leerde zijn Louis Andriessen, bij wie ze aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag studeerde, en de Franse spectralist Tristan Murail, die haar tijdens haar promotieonderzoek bij Columbia University in New York begeleidde. Naast deze twee ‘muzikale vaders’ liet ze zich inspireren door György Ligeti, die ze in Hamburg bezocht en geregeld per telefoon sprak. Het zijn vooral Ligeti’s precieze werkwijze en extreme opvattingen die haar zijn bijgebleven.

In *bron* laat Hirs haar harmonieën door een akoestisch prisma gaan, waardoor deze basisakkoorden in nieuwe, rijke akoestische kleuren breken. Ze bouwt hiermee voort op eerdere orkestwerken zoals *roseherte* uit 2008 en *avatar* uit 2022. De klankwereld van *bron* omschrijft ze als geheimzinnig en weelderig, terwijl de muzikale bewegingen op natuurlijke verschijnselen als golven en windvlagen geënt zijn. Door de lang aangehouden akkoorden krijgen de orkestmusici alle ruimte om de opgeschreven toonhoogtes op elkaar af te stemmen en de luisteraar onder te dompelen in een nieuwe klankwereld. *bron* is opgedragen aan de nagedachtenis van György Ligeti. Rozalie Hirs ervaart het orkest dat *bron* speelt als een levend organisme. Ze benadrukt dat het dromerige karakter van haar muziek prima kan samengaan met verrassingsmomenten voor de luisteraar: onverwachte beelden die plotseling opduiken, flarden van herinneringen bij een fluitsolo, of nog het besef van je eigen hartslag bij het volgen van de pauken.

Ligeti: Violconcert

In 1996, vier jaar na de voltooiing van zijn *Violconcert*, stelde György Ligeti vast dat nieuwsgierigheid de enige constante factor in zijn carrière was geweest. Terugblikkend trok hij een parallel tussen zijn permanente wens om te veranderen en de loop van een rivier, die in wezen “altijd anders en toch altijd dezelfde is”. Maar voor de buitenstaander en misschien voor Ligeti zelf betekende zijn stilistische koerswijziging begin jaren tachtig meer dan de zoveelste meander. De Hongaarse meester hervond zichzelf na een jarenlange compositorische crisis. Onder invloed van muziek uit Afrika en uit Zuidoost-Azië

Rozalie Hirs, György Ligeti, Enno Poppe, Rued Langgaard en Hans Abrahamsen

richtte hij steeds meer zijn aandacht op complexe ritmes, niet-Europese stemmingen en nieuwe timbres. Zo schreef hij in het *Vioolconcert* uit 1989-1992 onverwachte instrumenten voor: twee schuiffluiten bespeeld door slagwerkers en vier ocarina's (eivormige fluiten) gespeeld door houtblazers.

Het *Vioolconcert* ontstond op verzoek van de Duitse violist Saschko Gawriloff, die in 1982 aan de eerste uitvoering van Ligeti's baanbrekende *Hoorntrio* had meegewerkt, en bestaat in de definitieve versie uit vijf aaneengesloten delen. Gawriloff schreef ook een solocadens voor het laatste deel. De afwisselende solopartij beweegt zich tussen verstilde eenvoud, zoals aan het begin van het tweede deel, en onheilspellende virtuositeit. Ondanks zijn vernieuwingsdrang houdt Ligeti de band met de traditie aan, zoals onder meer blijkt uit de koraalachtige episoden.

Dat het *Vioolconcert* bij vlagen vervreemdend overkomt, ligt mede aan het contrast tussen verschillend gestemde instrumenten. De reeds vermelde ocarina's en schuiffluiten hebben een afwijkende intonatie ten opzichte van de gangbare orkestinstrumenten. Bovendien moeten de concertmeester en soloaltviolist van het uitgedunde orkest hun respectievelijke instrumenten iets lager stemmen dan hun collega's. Bij deze precieze operatie krijgen ze vóór aanvang hulp van de solocontrabassist, die zelf in normale stemming speelt. Ligeti vraagt verder om micro-intervallen bij de houtblazers en om natuurlijke boventonen bij trompet en trombone. In het tweede en derde deel verzoekt hij de hoornisten hun instrument als een natuurhoorn te hanteren.

Met zijn emotionele extremen, caleidoscopische klanken en andersoortige instrumenten vormt het *Vioolconcert* een ode aan de muzikale verbeelding.

Poppe: Hirn

De Duitse componist en dirigent Enno Poppe is zijn leven lang een fan van Ligeti: "Hij was al een van mijn helden toen ik als tiener begon te componeren. In al zijn stijlen barst hij van de ideeën. Ligeti toont mij de enige weg voorwaarts: naar de juiste vragen zoeken en proberen accuraat te zijn zonder de vrijheid te verliezen."

In *Hirn* (Brein) neemt Poppe de werking van de hersenen als uitgangspunt. Dit wezenlijke orgaan is de plek waar beheersing en overgave, anders gezegd controle en extase, elkaar tegenkomen. Beide tegenpolen zijn in de muziek aanwezig. De 29 blazers, later bijgestaan door 5 slagwerkers, vallen met de deur in huis en bouwen de spanning verder op, zodat de luisteraar gaandeweg in een draaikolk terecht komt. "Hoe meer we het overzicht verliezen, des te sterker wordt de muzikale energie", stelt Poppe.

Hirn berust op een langzame verschuiving van vreemde maar zorgvuldig samengestelde akkoorden. Poppe werkt hier zoals vaker met een hecht harmonisch systeem waaraan 'verkeerde' harmonieën in plaats van natuurlijke boventonen ten grondslag liggen. Hij heeft altijd een voorliefde gehad voor wringende intonaties die volgens hem een vreemde en mysterieuze kwaliteit bezitten. Daarnaast bouwt hij voort op de mogelijkheden die hij in de elektronische muziek ontdekte, bijvoorbeeld op het gebied van klanksynthese. Ook hierin toont hij zich een discipel-op-afstand van Ligeti.

Enno Poppe wijst er desgevraagd op dat zijn opeenvolgende composities gezamenlijk als één langlopend project beschouwd kunnen worden. Elk afgerond werk bevat open einden die dan in een volgende compositie behandeld worden. Zo verkent Poppe in *Hirn* (2021) weliswaar een nieuwe richting, maar wel binnen de sonische en emotionele ervaring van *Fett* (2019). Dit orkestwerk op zijn beurt was niet mogelijk geweest zonder de opgestapelde toonhoogtes en omvangrijke akkoorden van *Rundfunk* (2018), een werk voor negen synthesizers. En de keten gaat nog verder terug, tot *Stoff* voor ensemble uit 2015 en zelfs *Thema mit 840 Variationen* voor piano uit 1997.

Langgaard/Abrahamsen: Gitanjali-hymnen

"Heren, ik moet u mededelen dat ik een epigoon van Langgaard ben!", zei een opgewekte György Ligeti in 1968 tegen vakgenoten, direct nadat zijn collega-componist Per Nørgård hem de partituur van Rued Langgaards baanbrekende oratorium *Sfærernes Musik* (Muziek der sferen) had laten zien. Ligeti herkende direct een grote verwantschap tussen de zestien jaar eerder overleden Deen en hemzelf. De vandaag uitgevoerde werken van Langgaard sluiten naadloos aan bij dit voorval:

Hans Abrahamsen, die tijdens de lockdown van 2020 drie pianostukken van Langgaard voor orkest bewerkte, studeerde zowel bij Nørgård in Kopenhagen als bij Ligeti in Hamburg. Rued Langgaard gooide hoge ogen in zijn jonge jaren, vooral in Duitsland, maar het aanvankelijke succes hield niet aan en Langgaard raakte steeds meer in een artistiek isolement. In Kopenhagen was geen werk voor hem. Met veel moeite bemachtigde hij in 1940 een positie als organist bij de kathedraal van Ribe in Zuidwest-Jutland, ver van de hoofdstad. Na zijn vroegtijdige dood raakte zijn muziek bijna in de vergetelheid, maar een kanteling deed zich voor dankzij enkele succesvolle uitvoeringen en opnames. Bijzonder ambitieus is het project van pianiste Berit Johansen Tange, die zich sinds ruim twintig jaar voor Langgaards muziek inzet en onder meer zijn gehele oeuvre voor piano solo aan het opnemen is.

Tijdens de coronacrisis luisterde Hans Abrahamsen intensief naar opnames van Langgaards symfonieën en pianomuziek. De tien *Gitanjali-hymnen* – vernoemd naar de dichtbundel waarmee de Bengaalse schrijver Rabindranath Tagore in 1913 de Nobelprijs in de wacht sleepte – maakten zoveel indruk op hem dat hij in overleg met Berit Johansen Tange en radiopresentator Esben Tange besloot de laatste drie hymnen te orkestreren. ‘The Sea of Silence’ is een ingetogen klankschildering, waarin Abrahamsen een belangrijke begeleidingsfiguur aan de twee harpen toevertrouwt. In ‘Rainy Leaves’ klinken op fluisterzachte toon dalende notenslingers die Abrahamsen herinneren aan zijn mentoren Nørgård en Ligeti. Het beknopte drieluik eindigt met ‘Golden Streams’, een wat extravert stuk met een ingebouwde versnelling.

Ligeti: *Atmosphères*

De partituur van Ligeti’s orkestwerk *Atmosphères* (1961) is zo hoog dat de componist naar verluidt geen passende tafel daarvoor kon vinden. Hij moest de nog lege muziekbladen op de grond leggen om de noten erin te kunnen zetten. De imposante afmetingen vloeien voort uit Ligeti’s beslissing om elke strijker een eigen partij te geven. Op elke bladzijde staan maar liefst 87 instrumentale stemmen, die nauw onderling verbonden zijn, onder elkaar.

In *Atmosphères* zet Ligeti zijn verkenning van de muzikale ruimte voort. Twee jaar eerder had hij zijn eerste grote succes als componist geboekt met een ander orkestwerk, *Apparitions*, waarin hij dezelfde techniek van ‘micropolyfonie’ (een door hemzelf bedacht woord) op kleinere schaal had toegepast. In beide gevallen wordt de luisteraar getraakteerd op een labyrintische structuur en op een web van illusies dat weleens vergeleken wordt met de tekeningen van M.C. Escher. De wereldpremière van *Atmosphères* bij het Festival van Donaueschingen maakte diepe indruk. In 1968 werd dit werk wereldberoemd toen Stanley Kubrick het – zonder toestemming – voor de soundtrack van zijn film *2001: A Space Odyssey* gebruikte.

Het was niet de eerste keer dat een componist zich specifiek op de klank zelf richtte. Varèse en Xenakis hadden al uitgebreid met klankmassa’s geëxperimenteerd, Cage en Feldman hadden net de basisbeginselen van muzieknotatie en -perceptie flink onder handen genomen, maar Ligeti slaagde erin de textuur ofwel de ‘dikte’ van de klank definitief te vestigen als relevante muzikale parameter. Daarin schuilt een paradox: de partituur bestaat strikt genomen bij de gratie van canons tussen de verschillende instrumenten, maar dit constructivistische uitgangspunt verdwijnt volledig in de mist van de klankwolken die vrijwel direct ontstaan.

In *Atmosphères* staan het proces en de continuïteit voorop. Er vinden bijna geen muzikale gebeurtenissen in traditionele zin plaats, met als belangrijke uitzondering een dramatische registerwisseling halverwege. Alles, zelfs de ver doorgevoerde polyfonie tussen alle stemmen, staat in dienst van het statische spel tussen klankmassa’s dat zich bijna tien minuten lang ontvouwt. Terwijl melodie, harmonie, ritmisch gevoel en vormbesef naar de achtergrond verdwijnen, zegeviert de klankkleur.

Michel Khalifa

Ligeti’s *Atmosphères*
- partituurpagina

MATTHIAS BOHNER

Elena Schwarz

De Zwitsers-Australische Elena Schwarz, een groot pleitbezorger van de nieuwe muziek, werkt veel samen met orkesten als het BBC Philharmonic en het WDR Sinfonieorchester en ensembles als MusikFabrik, Ensemble Intercontemporain, Ensemble Modern, Lucerne Festival Contemporary Orchestra en Klangforum Wien waarmee zij haar Salzburger Festspiele-debuut maakte. Zij dirigeerde wereldpremières van werk van Péter Eötvös en Georges Aperghis. Als operadirigent stond zij op de bok bij het Festival d'Aix-en-Provence (*The Sleeping Thousand* van Adam Maor), de Noorse Opera (*Hänsel und Gretel*), de Opéra National de Lyon (*Peer Gynt* en *Kát'a Kabanová*) en De Nationale Opera in Amsterdam (Saariaho's *Innocence*). Dit seizoen doet zij ook *Rusalka* bij Opéra de Nice en *Dora* van Bernhard

LEONOR RIEHELE

Lang bij Staatsoper Stuttgart. Vanaf januari 2024 is zij gedurende drie jaar *Conductor in Residence* bij Klangforum Wien. Bij het Tasmanian Symphony Orchestra was zij in de jaren 2019-2021 *Associate Conductor*. Zij was Dudamel Fellow (2018-2019), won de eerste prijs bij de Princess Astrid Competition (Trondheim 2014) en de tweede prijs bij de Jorma Panula Competition (Vaasa 2015). Na studies aan het Conservatoire de Musique de Genève en het Conservatorio della Svizzera Italiana vervolgde Elena Schwarz haar opleiding bij Péter Eötvös en Matthias Pintscher en volgde masterclasses bij Bernard Haitink en Neeme Järvi.

Carolin Widmann

Carolin Widmann speelt de grote klassieke soloconcerten, speciaal voor haar geschreven composities, soloreci-

tals, kamermuziek en muziek op historische verantwoorde instrumenten. Zij ontving de Bayerische Staatspreis voor muziek in 2017 en de International Classical Music Award (ICMA) voor haar opname van de vioolconcerten van Mendelssohn en Schumann, waarbij zij niet alleen soleerde, maar het Chamber Orchestra of Europe ook dirigeerde. In 2013 riep de ICMA haar ook al uit tot 'Musician of the Year'. Carolin Widmann trad op met orkesten als de Berliner Philharmoniker, London Philharmonic, Orchestre National de France en Los Angeles Philharmonic, en met dirigenten als Sir Simon Rattle, Riccardo Chailly, Edward Gardner, Vladimir Jurowski, François-Xavier Roth en Esa-Pekka Salonen. Dit seizoen speelt zij onder andere het *Tweede vioolconcert* van haar broer Jörg met de Berliner en het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Stockholm. Carolin Widmann bespeelt een instrument dat G.B. Guadagnini in 1782 bouwde en dat haar ter beschikking wordt gesteld door een liefdadigheidsfonds. Eerder in de Matinee: Prokofjev Eerste vioolconcert (2007), Rihm *Fremdes Licht* (2011)

Radio Filharmonisch Orkest

Het Radio Filharmonisch Orkest, opgericht in 1945, is een onmisbare schakel in het Nederlandse muzikleven. Behalve het grote symfonische repertoire speelt het orkest, meer dan welk ander Nederlands symfonieorkest, muziek van dit moment. Het betreft vaak première van werk dat in op-

dracht van de omroepseries NTR ZaterdagMatinee en AVROTROS Vrijdagconcert wordt geschreven. Vernieuwende concertformats als *Pieces of Tomorrow* en *In the Living Room* bereiken een opvallend jong publiek. Vrijwel alle concerten worden rechtstreeks uitgezonden op NPO Klassiek. Dat betekent vanzelf dat het Radio Filharmonisch Orkest optreedt voor een live-publiek dat vele tientallen malen groter is dan een concertzaal ooit zou kunnen herbergen. Het orkest wordt sinds 1 september 2019 geleid door de Amerikaanse chef-dirigent Karina Canellakis. Zij heeft illustere voorgangers als Bernard Haitink, Jean Fournet, Hans Vonk, Edo de Waart (eredirigent), Jaap van Zweden (honorary chief conductor) en Markus Stenz. Het Radio Filharmonisch Orkest werkte samen met gastdirigenten als Pablo Heras-Casado, Vladimir Jurowski, Vasily Petrenko, Christoph Eschenbach, John Adams, Peter Eötvös, Charles Dutoit, Gennady Rozhdestvensky, Michael Tilson Thomas, Mariss Jansons, Valery Gergiev, Antal Doráti, Kirill Kondrashin en Leopold Stokowski. Met ingang van dit seizoen is Stéphane Denève de vaste gastdirigent; zijn voorganger was James Gaffigan. In 2014 kreeg het Radio Filharmonisch Orkest een Edison Klassiek Oeuvreprijs toegekend voor zijn verdiensten voor het Nederlandse muzikleven, in 2017 de Concertgebouw Prijs (samen met het Groot Omroepkoor).

➔ RADIOFILHARMONISCHORKEST.NL

CHEF-DIRIGENT

Karina Canellakis
 HONORARY CHIEF
 CONDUCTOR
 Jaap van Zweden
 EREDIRIGENT
 Edo de Waart
 VASTE GASTDIRIGENT
 Stéphane Denève

EERSTE VIOOL

Elisabeth Perry
 Fred Gaasterland
 Maria del Mar Escarabajal
 Baadenhuijsen
 Alberto Facanha Johnson
 Mariska Godwaldt
 Josje ter Haar
 Julija Hartig
 Kerstin Kendler
 Pamela Kubik
 Leonie Mensink
 Pedja Milosavljevic
 Martijn Noomen
 Svenja Staats
 Arwen Terlou

TWEEDE VIOOL

Casper Bleumers
 Andrea van Harmelen
 Sarah Loerkens
 Esther de Bruijn
 Michiel Eekhof
 Esther Kövy
 Renate van Riel
 Nika Toskan
 Nina de Waal
 Casper Donker
 Anne van Eck
 Maija Reinikainen
 Lena ter Schegget
 Anna Sophie Torn

ALTVIOOL

Frank Brakkee
 Huub Beckers
 Igor Bobylev
 Sabine Duch
 Marije Helder
 Robert Meulendijk
 Lotte de Vries
 Francesca Wiersma
 Anna Jurriaanse
 Gijs Kramers

CELLO

Michael Müller
 Eveline Kraayenhof
 Harm Bakker
 Mirjam Bosma
 Crit Coenegracht
 Ansfried Plat
 Arjen Uittenbogaard
 Renate Apperloo
 Emma Besselaar
 Renee Timmer
 Charles Watt

CONTRABAS

Wilmar de Visser
 Servaas Jessen
 Annika Pigorsch
 Jim Schultz
 Sjeng Schupp
 Ella Stenstedt
 Stephan Wienjus
 Eduard Zlatkin

FLUIT

Martine van der Loo
 Maïke Grobbenhaar
 Ines Pires Pinto
 Luna Vigni
 HOB
 Hans Wolters
 Yvonne Wolters
 Gerard van Andel
 Victoria Torres Restrepo

KLARINET

Arjan Woudenberg
 Esther Misbeek
 Diede Brantjes
 Sergio Hamerslag

FAGOT

Jos Lammerse
 Hajime Konoe
 Marlene Schwärzler
 Thomas Dulfer
 HOORN
 Jose Luis Sogorb Jover
 Toine Martens
 Frédérick Franssen
 Rebecca Grannetia
 Petra Botma-Zijlstra
 Amy Geurtjens

TROMPET

Hessel Buma
 Hans van Loenen
 Raymond Rook
 Johan Verheij
 Abigail Rowland

TROMBONE

Tim Ouwéjan
 Herman Nass
 Niels Jacobs
 Pelle van Esch

TUBA

Benard Beniers

PAUKEN

Paul Jussen
 SLAGWERK
 Hans Zonderop
 Mark Haeldermaans
 Vincent Cox
 Pierre Anfray
 Jennifer Heins
 Baue Kunstman

HARP

Marianne Smit
 Marleen de Bakker

PIANO

Stephan Kiefer
 CELESTA
 Pauline Post
 BLOKFLUIT
 Sascha Mommertz
 Tim Veldman